

खिसमस ची गोष्ट : मदर मेरीचा खेळिया

पाऊलो कोएल्हो
अनुवाद: वेद कचोळे

ही एक मध्ययुगीन दंतकथा आहे. आज आपण ज्याला ऑस्ट्रिया म्हणतो, त्या देशात बकहार्ड कुटुंब रहात होतं. वडिल, आई आणि त्यांचा लहान मुलगा असं ते त्रिकोणी कुटुंब खिसमस च्या कळात जागोजागी होणाऱ्या समारंभात कविता, जल्लोषपूर्ण गाणी आणि विविधप्रकारच्या क्रामती सादर करून लोकांचं मन रिझवायचं.

पण यातून मिळणारे चार पैसे त्यांच्या उदरनिर्वाहातच खर्च होऊन जायचे. खिसमसच्या भेटवस्तू घ्यायला कधीच पैसे उरायचे नाहीत. अशावेळी लहान बकहार्डचे वडिल त्याला म्हणायचे “तुला माहित आहे का की जगात एवढी सारी लहान मुलं असूनही सांता क्लॉजची भेटवस्तूची पिशवी कधीच का रिक्की होती नाही? याचं कारण जरी ती खेळण्यांनी गच्च भरलेली असली, तरी सांता बऱ्याचदा अदृश्य, पण खेळण्यांपेक्षा क्वेकपट महत्वाच्या भेटवस्तू लोकांना देत असतो. भांडणतंटयाने दुभंगलेल्या घरात तो खिसमस च्या पवित्र रात्री एक्केपा आणि शांतता यावी म्हणून प्रयत्न करतो. जिथे प्रेमाची कमतरता असते तिथल्या मुलांच्या मनात तो शब्देची बीज रोवतो. निराशेने ग्रासलेल्या घरात आशेचा दीप लावतो. तसच, आपण खिसमसमध्ये लोकांना आनंदी ठेवायचं आपलं आवडतं काम करून पोटापुरते चार पैसे मिळवू शकतो, हे आपल्यासाठी कुठल्याही भेटवस्तूपेक्षा कमी नाही. हे नेहेमी लक्षात ठेव.”

असेच दिवस गेले. लहान बकहार्ड आता तरुण झाला होता. एके दिवशी बकहार्ड कुटुंब नविनच बांधलेल्या मेल्क चर्च समोरून चालले असतांना तो आपल्या वडिलांना म्हणाला, “बाबा, आठवतय लहानपणी तुम्ही मला सांता आणि त्याच्या अदृश्य भेटीची गोष्ट सांगायचा? मला वाटतय की त्याने अशीच एक भेट मला दिली. धर्मगुरू होऊन लोकांची सेवा करण्याची भावना त्याने माझ्या मनात रुजवली. आता हे माझं स्वप्न पूर्ण करायला मेल्क चर्च मध्ये दाखल व्हायची माझी इच्छा आहे. तुमची याला परवानगी आहे का?”

खर तर बकहार्ड कुटुंबाला त्यांचे कार्यक्रम करण्यासाठी आपल्या मुलाची फार गरज होती. कारण चेंडू हवेत उडवून झेलणं, विविध सर्कशीतल्या क्रामती करून दाखवणं अशा लोकप्रिय गोष्टी तोच करत असे. पण तरीही, त्यांनी आपल्या मुलाच्या भावना समजावून घेतल्या आणि त्याच्या इच्छेचा आदर करायचं ठरवलं. त्याला घेऊन ते मेल्क च्या चर्च मध्ये गेले. तेथील धर्मगुरूंनी त्यांचे प्रेमाने स्वागत केले आणि तरुण बकहार्डला आपल्यात एक नवशिक म्हणून सामळून घेतलं.

त्या वर्षीच्या ख्रिसमसच्या संध्याकळी मेल्कमध्ये एक चमत्कार झाला. मदर मेरीने बाळ येशूला क्वेत घेऊन पृथ्वीतलावर यायचं ठरवलं. सर्व धर्मगुरू मदर मेरी व येशूला आदरांजली दयायला रांगेत ऊभे राहिले आणि त्यांनी मोठ्या अभिमानाने आपलं ज्ञान प्रदर्शित करायला सुरुवात केली. एका तिथे लावलेल्या सुंदर चित्रांचं वर्णन केलं, दुसऱ्याने शंभर वर्ष कष्ट करून लिहिलेलं एक बायबल दाखवलं, तर कुणी सर्व संताची नावं तोडपाठ म्हणून दाखवली.

तरुण बक्हार्डला यातलं काहीच येत न्हवतं. म्हणून तो सगळ्यात शेवटी उभा राहून, मनातून घाबरतच, त्याची पाळी यायची वाट बघत होता. जेव्हा मदर मेरी व येशू त्याच्यापर्यंत आले, तेव्हा 'या नवशिक्या खेळियाला काही येणार नाही, किंबहुना हा चर्चची नाचकत्री मात्र करेल' असा विचार करून धर्मगुरूंची कार्यक्रम संपवायला अगदी धांदल उडाली. अशा परिस्थितीत, सर्व धर्मगुरू त्याच्याकडे रोखून बघत असतांना, बक्हार्डने खिशातून काही संत्री काढली, आणि ती हवेत उडवून हातांनी झेलायला लागला. त्याने त्या संत्र्यांचा हवेत एक छानसा गोलच तयार केला !

हे बघून मदर मेरीच्या क्वेतल्या बाळ येशूने आनंदाने टाळया वाजवायला सुरुवात केली. आणि, सर्व मोठमोठ्या धर्मगुरूंना सोडून मदर मेरीने बक्हार्डला हसणाऱ्या बाळ येशूला काही क्षण हातात धरण्याची परवानगी दिली.

अजूनही तिथल्या लोकांची अशी श्रध्दा आहे की दर दोनशे वर्षांनी एक नवीन बक्हार्ड मेल्क चर्चचे दार ठोठवतो आणि तिथे असेपर्यंत त्याच्या सहवासात येणाऱ्या सर्वांना आनंद देतो.